

quan en les reunions jo m'excedia en qualificar determinades actituds de les forces diguem-ne vives del poble o del país. Sempre em demanava que fos prudent, que calibrés les paraules, les actituds. De rerefons, sempre hi havia la prudència per evitar possibles represàlies per a l'entitat o per a la meua persona. Suposo que en aquesta actitud que, a mi, a vegades em semblava massa poruga, hi havia la marca de foc de la

repressió del seu pare per elements feixistes argentonins, que li va canviar la vida. Va ser, de ben segur, molt feliç, el dia que la Margarida Colomer va publicar l'article sobre la repressió a la família Lladó al número 47 *fontes*, en què es donava la seva versió dels fets, evitant és clar, al·ludir ningú, perquè tot i que sembla impossible, les brases d'aquell foc encara cremen.

També va ser molt feliç, el

dia que apadrinat per l'amic de l'ànima Francesc Lladó, va ser nomenat Soci d'Honor del CEAJC, juntament amb en Vicenç Esteve. Va ser com si Argentona, oficialment, se l'hagués tornat a fer seu. Suposo que aquell dia, en la memòria hi devia tenir el pare estimat i vituperat.

En Julià Lladó sempre va ser un senyor de trets i de fets. Descansi en pau l'amic i exemplar argentoní.

DOSSIER

adéu, per sempre

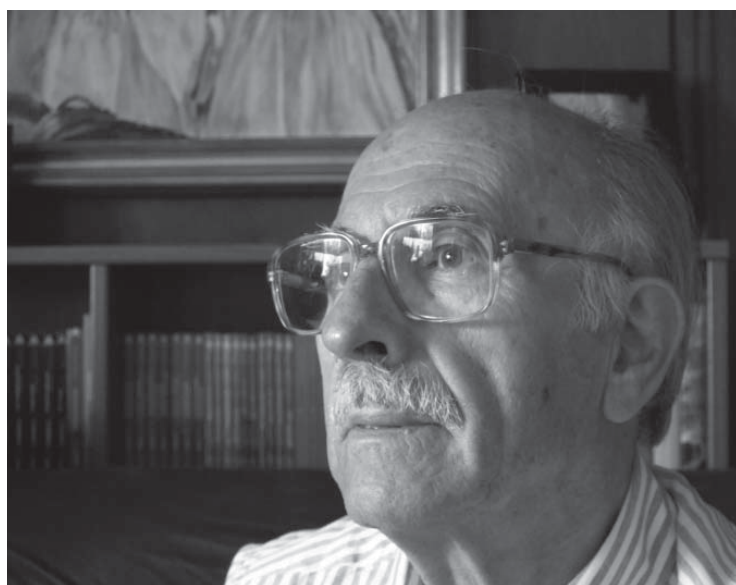
LLUÍS SERRA

En Julià Lladó ens ha deixat, aquesta vegada per sempre i el seu emotiu comiat m'ha fet recordar els anys de la nostra infància, aquella bicicleta de tres rodes amb el manillar tort, les lectures del Patufet allà a les golfes de casa seva i sentint aquell vell gramòfon de llarga trompa amb la música de *La Fornareta*, o veient-lo com pescava, literalment parlant, el seu germà, l'Albert, que havia caigut al safareig del veï, i sobretot el recordo agafat a mi contemplant, tremolosos, com entraven en llitera el seu avi moribund.

En Julià el dia
que va fer 80 anys

Després en Julià, amb la seva família esquarterada, va marxar, era un exili, diguem voluntari, fugien d'aquell poble en què algun rufià, (potser l'adjectiu no és prou adequat), els havia fet tant de mal, fugien dels voltors i de molts altres que girats d'esquena no veien res.

Passaren els anys, en Julià ja fet un home, va voler contemplar

les seves arrels i ens venia a veure, una i altra vegada. Havia posat un gros vel que tapava el passat, no volia veure aquell negre poble que havia deixat, el volia blanc, radiant i, per això, res més important que posar-se al servei del Centre d'Estudis Argentonins, arxiu i obrador on és treballava per al nostre saber, la memòria, la història, la nostra cultura.

Ara les persones involucrades amb ell, amb el seu treball, la seva voluntat, en fan record, jo també recordaré tota la seva trajectòria, però d'una manera especial la seva infantesa, quan jugàvem junts, quan plegats, obríem els ulls a la realitat que ens envoltava, com anàvem formant-nos en la nostra manera de ser. Estic orgullós d'haver estat el seu amic.